

Csalódás

Huszár Zoltán

*Az is piros léggömb volt.
Hiába hívtam,
vitte a szél, s elszállt,
hogy ne is lássam.*

*Irigylem a felhőt,
amely magához vonzza,
az ágot, melyen semmivé lesz.
Összetörném az eget, amiért kékell.*

*Kacér káprázat volt csak,
had szálljon hát,
úgyse köthetném zsinegre soha,
s mert piros, izzon új napként az égen.*

Találkozás a Tiszával

Huszár Zoltán

I.

*Egy leányra gondolok most,
ahogy nézem a Tiszát,
egy szépre, kinek őszemén,
századok röppennek át.*

Azt hittem, vár rám, vigasztal,
erőt ad ez a folyó;
még mást is hittem, de hallgat,
meg sem rezdül. Sárga tó.

Ha most itt lenne az a lány,
hajlongnának a dacos szilfák.
Egy ladik suhan erre inkább.

Utána vércsik. Elhalad.
Nincs mire várni. — Jégeső, szél,
romboljuk szét a gátakat.

II.

Zuhogj csak, áradj bennem, büszke folyó,
s te feszülő acélsodrony, el ne szakadj!
Fák buknak alá, recseg a part,
s egy kis gally gördül a hullámokon.

De már csupán dadogni tudok, mert nagy az iszap,
és káprázva nézem,
hogy a messzeségben tenger fénylik,
balra a nap, jobbra városok,

hol lányok táncolnak — sok könnyű hab —,
kiknek vadul rikoltoz az éjszaka kürtje...
Miért legyen a Tisza tenger?

Allok a parton. Szürke az ég,
szürke az erdő, szürke a víz is.
Hó hull, és a könnyem.

III.

Mennyi tiszta víz ömlik el előttem,
lomhán hömpölyög végzete felé.
Elébe állnék, de erősebb a tenger...
Hát ami csak szép, minden az övé?

Mégis megnyugszom. Ez a folyó sose apad ki,
hisz ismét a zöld szín uralkodik itt, —
valamikor én is el akartam hagyni,
s most mohón hallgatom suttogásait.

Egy asszony jön velem szemben. Csalogat.
Fölhúzza szoknyáját térden fölül.
Gömbölyű combjai rámragyognak.

Szinte látni, hogy az erdő is örül,
pompázó fái hajukat rázzák.
Várom a tiszavirágok táncát.